

OSZTÁLYÜLÉS

MAGYAR JÁNOS, AZ MTA LEVELEZŐ TAGJÁNAK 70. SZÜLETÉSNAJPA ALKALMÁBÓL

GÁL JÁNOS

a mezőgazdasági tudományok doktora, rektor

Sopron, Erdészeti és Faipari Egyetem

Tisztelt Osztályülés!

Kedves Barátaink!

Külön öröm és megtisztelő számunkra, hogy az Erdészeti és Faipari Egyetem Tanácsa, állami, párt és társadalmi vezetése, az MTA Agrártudományok Osztálya ülésének keretében köszöntheti a 70. születésnapja alkalmából egyik kiemelkedő oktatóját.

Magyar János — Magyar Béla községi jegyzőnek és feleségének, leánynevének Bencsok Irmának a házasságából — 1911. október 14-én született Csomádon. Gyermekeiket és a serdülő korát azonban nem ebben a faluban, hanem a Galga-menti Acsán és Aszódon élte, ahol az elemi iskola 4 osztályának, majd a Petőfi Reálgimnázium 8 osztályának az elvégzésével 1930 júniusában érettségi vizsgát tett, jeles eredménnyel.

Magyar János már egészen fiatalon megszerette egy egész életre az erdőt, mezőt, s a mai körülményeink között szinte egészen hihetetlenül hamar — 12—13 éves korában beletanult a puskaforgatásba és a szabadságba, de ezzel együtt az önfegyelembe is. Így történt aztán, hogy az érettségi bizonyítványával a kezében, 1930. október 5-én beiratkozott a soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Főiskola erdőmérnöki szakosztályára. Még mint hetedik gimnazista havi 50 pengős ösztöndíjat kapott, s ezt magával vitte, ill. hozta a főiskolára. Az ösztöndíj megtartásának a feltétele azonban a főiskolán az volt, hogy minden félév végén minden vizsgáját letegye, és a félévenként megszerzett érdemjegyeinek az átlaga 1,5-nél gyengébb ne legyen. Magyar János ezt az igen szigorú feltételt teljesíteni tudta, pedig a heti kötelező óraszám — az utolsó félév kivételével — egyetlen félévben sem volt 48 óránál kevesebb, s az akkor lehetséges legrövidebb idő alatt abszolválván, 1934. november 19-én jó képesítésű erdőmérnöki oklevelet szerzett, — úgy, hogy a záró szigorlati tervező feladatát, a szakprofesszorok megállapítása szerint, az irodalomban ismeretlen, teljesen önálló eljárással oldotta meg.

Megjegyzem, Magyar János erdőmérnöki oklevelét már a József-nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem állította ki, mert az 1934—35. iskolai

* 1981. október 23. Sopron

évben a Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Főiskola már mint az Egyetem egyik karaként működött.

Amikor Magyar János Sopronból hazautazott a szülei lakóhelyére, Acsára, semmi kilátása sem volt az elhelyezkedésre. Kizárólag a szakmai felkészültségének, másfelől egy véletlen szerencsének köszönhető, hogy 1935. január 30-án, segéderdőmérnökként alkalmazta őt báró Waldbott Kelemen, akkor az Országos Erdészeti Egyesület elnöke, a tolsvai uradalmához tartozó erdőhorváti erdőgondnokságban, — ideiglenesen; addig, amíg az erdőgondnokságban folyó nagyarányú rendkívüli fakitermelési, ill. az ezek nyomán keletkező üres vágásterületek mesterséges újraerdősítési és a hatóságilag kötelezővé tett erdőrendezési munkálatok befejezést nem nyernek.

Magyar János számára a tolsvai uradalom, ill. az erdőhorváti erdőgondnokság nyújtotta szakmai munka — és továbbtanulás lehetősége szűknek bizonyult; 1936. május 30-án — havi 80 pengős díjazás és 70 pengős utiátalány ellenében —, állami szolgálatba lépett. Havi járandóságát a szegedi erdőigazgatóságtól kapta: szolgálati helye — papíron — a soproni Erdészeti Kutatóintézet volt, amely a Földművelésügyi Minisztérium alá tartozott; munkáját azonban a valóságban az Egyetem Erdőrendezéstani tanszékén végezte, segédkező Fekete Zoltán professzornak a faterméstani és faállomány-szerkezetani kutatásaiban, majd az erdőbecsléstani, erdőrendezéstani és az erdőérték- és nyereségszámítástani gyakorlatok megtartásában. Tanszéki munkafeladatainak az ellátását még szinte alig kezdte meg, máris írt 3 szócikket, amely az Erdészeti Lapok 1937. évi 3. és 12. számában, ill. az 1938. évi 3. számában látott napvilágot. Az első két cikkében kifejtette azt a fogalmi különbséget, ami a vágásforduló és a vágásérettségi kor között van, különös tekintettel a véghasználati hozadék szabályozásának szempontjából; a harmadik cikkében pedig egy teljesen új eljárást tett közzé az erdők dendrometriai osztályozásához szükséges mérészerkesztési alapkérdésnek a megoldására. Magyar Jánosnak már ebben a három cikkében megnyilvánult a problémalátó és problémamegoldó hajlama, ill. képessége.

Tanszéki szolgálata alatt ismerte fel hamarosan Magyar János azt a tényt is, hogy a faterméstani és faállomány-szerkezetani szakirodalmunk igen vérszegény, a német nyelven megjelent ilyen természetű munkák legnagyobb része pedig az egyetemi könyvtárban nincs meg. Ezt a tényt természetesen Fekete Zoltán professzor is tudta, és éppen ezért igen hatékonyan támogatta Magyar Jánosnak azt a törekvését, hogy az 1937/38. iskolai évre szóló ösztöndíjjal speciális tanulmányokat folytathasson a müncheni Ludwig Maximilian Egyetemhez tartozó Institut für Biologische Ertragslehre elnevezésű intézetben. Az Intézet vezetője, dr. Karl Vanselow egyetemi nyilvános rendes tanár, Magyar Jánost doktorandusként fogadta és megkedvelte, különösen amikor meggyőződött arról, hogy Magyar János a faterméstannak olyan problémáit tudja megoldani, amelyekkel a német és osztrák erdőszeti kutatók már évtize-

dek óta sikertelenül bajlódta. Magyar János nem volt hajlandó kutatási eredményeit német nyelvű disszertációban összefoglalni és az egyetemi doktori címet németországi egyetemről elfogadni, s ezzel elkötelezni magát a náci német birodalom politikájának magyarországi szolgálatára. Megkérte tehát bizalmasan Roth Gyula professzort, a hazai Erdészeti Kutatóintézet vezetőjét, aki egy alkalommal meglátogatta őt Münchenben, hogy Sopronba való visszaérkezése után, de még az ösztöndíjas időszak lejárta előtt, a legszigorúbb utasítással rendelje Münchenből haza. Magyar János aztán itthon, a József nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán, Sopronban szerezte meg a műszaki doktori címet 1939 júniusában, kitűnő eredménnyel. Ekkor azonban már nem az Egyetem Erdőrendezéstani Tanszékén dolgozott, hanem a Roth professzor vezette Erdészeti Kutatóintézetben, s ott is már csak egyedül, mert az Intézet többi erdőmérnöke Kárpátalja visszacsatolása után az Intézet szolgálati kötelékéből kivált és az államerdészet más munkahelyén teljesített szolgálatot.

Nagyon jellemző az akkori viszonyokra, hogy Magyar János már a műszaki tudományok doktora volt — amikor 1939. október 15-i hatállyal —, ki-neveztetett m. kir. erdőmérnök-gyakornoknak, havi 180 pengő fizetéssel, — megterhelve azonban a szorosabb értelemben vett intézeti kötelességein kívül még egészen különleges szakmai feladatok megoldásával, ill. ellátásával is. Ilyen különleges feladata volt pl. az, hogy segítsen az őrségi Velemér község határában megindított tagosítás során a tagosító eljárásba bevont, elaprózódott erdőparcellák értékebecslésében a tagosító mérnöknek, illetve a kirendelt szombathelyi m. kir. erdőfelügyelőnek. Ez a veleméri tagosítás volt ugyanis az első eset az országban, amikor a Földművelésügyi Minisztérium Birtokpolitikai Főosztálya erdőkre is kiterjesztette a tagosító eljárást; nem volt tehát az országban senki, akinek ilyen eljárásban már tapasztalata és gyakorlata lett volna, sőt, szakmai körökben köztudomású volt, hogy minden korábbi, csak a mezőgazdasági ingatlanokra kiterjesztett tagosítás is következetesen kártalanítási perekkel zárult. A veleméri tagosítás kapcsán Magyar János felderítette a mezőgazdasági ingatlanoknál alkalmazott értékebecslési eljárás módszertani hibáját és kidolgozott egy olyan eljárást, amellyel a kártalanítási perek felmerülésének oka eleve elhárítottá vált.

Itt mutatok rá mindjárt arra, hogy erdők tagosítására a felszabadulás után is szükség volt, mégpedig nem is egy helység határában. Az állami tulajdonba vett 10 kat. holdnál nagyobb területű erdőket ugyanis a magántulajdonban meghagyott 10 kat. holdnál kisebb területű erdőtől el kellett a térben különíteni, ill. pontosabban: a térben össze kellett vonni, — éppen a nagyüzemű szocialista erdőgazdálkodás térbeli feltételeinek a megteremtése végett. Ezeknek az erdőtagosításoknak a végrehajtása is a Magyar János kidolgozta tagosítási elv, ill. eljárás alkalmazásával történt, pl. Szentgál, Lébény, Tarnalelesz, Monosbél stb. községek határában.

Magyar Jánost az egyetemi doktori címének a megszerzése után Fekete Zoltán professzor meghívta az Erdőrendezéstani tanszékre adjunktusnak. Ő azonban ezt az akkor igen megtisztelő meghívást nem fogadta el, mondván, hogy annak, aki egyszer talán vissza fog kerülni a tanszékre, először — még fiatalon — az állami erdőrendezési gyakorlatban is kell ismereteket és tapasztalatokat szereznie.

A soproni Erdészeti Kutatóintézetből Magyar Jánost, saját kérelmére, a Földművelésügyi Miniszter 1940 júniusában áthelyezte Gödöllőre az Áll. és Koronauradalmi Erdőigazgatóság Erdőrendezőségére.

Ezen a szolgálati helyén Magyar János elkészítette mind a nagymarosi, mind a visegrádi állami erdőhivatal gondjaiba tartozó erdőkre vonatkozó 20 évre szóló erdőgazdasági üzemtervek félfordulószerű vizsgálatával kapcsolatos külső és belső munkálatokat, — alig egy naptári év alatt. Tovább aztán az erdőrendezőségen már nem dolgozhatott, mert szolgálatra a Földművelésügyi Miniszter 1941-ben berendelte, majd 1942-ben át is helyezte Gödöllőről a Minisztérium Erdészeti Főosztályára, Budapestre.

Magyar János a Minisztérium Erdészeti Főosztályának Üzemrendezési Osztályán dolgozott és igen sok, pl. rendkívüli fakitermelés, művelési ág változtatás, bányanyitás, ill. bányaművelés engedélyezésére irányuló kérelmeknek volt előadó ügyintézője. Mint az Ügyosztály legfiatalabb tagjának sokszor kellett helyszíni felülvizsgálatokat is tartania és ezekről mértékadó jelentéseket készítenie.

Ebben az időben azonban már dúlt a II. világháború; már közeledett az ország keleti határához a Vörös Hadsereg; már napirenden volt a kormányváltás; már egymás után telepítették ki a Minisztériumok személyzetét vidékre.

Magyar János a szolgálati helyét nem hagyta el; a felszabadulást 1945. február 10-én Budapesten élte meg, és az elsők közé tartozott, aki a Minisztériumban szolgálatra jelentkezett. Ekkor az Erdészeti Főosztály Igazgatási Ügyosztályára kapott beosztást. Ebben a beosztásában mindenekelőtt a magyar erdőgazdaság helyzetének s problémáinak összefoglaló ismertetését dolgozta ki, a párizsi békeértekezleti tárgyalás előkészítésével kapcsolatos minisztériumi munkálat sorában. Azután az erdők állami tulajdonba vételével kapcsolatos személyzeti ügyek jogszabályszerű intézését végezte, s ezek között is főképpen a volt magánuradalmi kegydíjasok és nyugdíjasok ellátásának ügyeit.

Az Erdészeti Főosztály Igazgatási Ügyosztályáról a miniszter Magyar Jánost az 1946-ban életrehívott Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek Központi Igazgatóságára helyezte át, közvetlenül az ügyvezető igazgató mellé szervezési feladatok ellátására. Ebben a munkakörében megtervezte az egész ország területére kiterjedően az egyes állami erdőigazgatóságok munkaterületét, valamint ezeken belül az üzemegységek — akkori nevükön: erdőgondnokságok — munkaterületét, tekintettel ezek székhelyének célszerű kijelölésére és

a működésükkel kapcsolatos közlekedési, termelési valamint közúti és vasúti anyagszállítási lehetőségek ökonomikus biztosítására. Magyar Jánosnak ezt a tervét a MALLERD központi igazgatósága elfogadta, jóváhagyta, és a megvalósításának megfelelő rendeletekkel érvényt szerzett.

A MALLERD központi igazgatósága és az állami erdőigazgatóságok szervezetét azonban a Kormány 1947-ben megváltoztatta, életre hívta egyfelől a három erdőgazdasági nemzeti vállalatot, másfelől ezek fölé rendelve budapesti székhellyel, az Erdőgazdasági Üzemi Központot. Ennek az átszervezésnek a kapcsán a földművelésügyi miniszter — Erdei Ferenc — Magyar Jánost kinevezte az Erdőközpont Erdőrendezési és Erdőtelepítési Főosztályának vezetőjévé.

Ebben az időben a szocialista erdőgazdálkodás kibontakoztatásához szükséges megbízható adatok az országban levő erdőkről nem álltak rendelkezésre, ezért Magyar János az Erdőközpont okszerű és célszerű munkájának egyik alapvető feltételét megteremtendő: 11 állami erdőrendezőség megszervezésére és ezeknek közvetlenül az Erdőközpont hatáskörébe való vonására tett javaslatot. A javaslat elfogadásával, ill. megvalósításának nyomán vette kezdetét hazánkban az erdőleltározás. Egyidejűleg a Gazdasági Főtanács rendelkezett új erdőtelepítések, új fásítások létesítéséről. Ennek nyomán az Erdőközpontban Magyar János feladatát képezte egy az egész ország területére kiterjedő helységhatáros kerettervnek — az ún. országfásítási kerettervnek is az elkészítése. Ezt a kerettervet Magyar János a munkatársaival, a mindennapi munkafeladatok ellátása mellett, 1949-re készítette el és terjesztette jóváhagyás és megvalósítás végett az Erdőközpont elnöki tanácsa, majd pedig a földművelésügyi miniszter elé.

Sokunk számára emlékezetes még, hogy az 1940-es évek második fele és az 1950-es évek eleje az átszervezések időszaka volt; az Erdőközpontot és az Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatokat a Kormány feloszlatta és életre hívta az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumát, ezen belül az Állami Erdő- és Fafeldolgozó Vállalatokat, ill. Állami Erdő- és Vadgazdaságokat. Ennek az átszervezésnek a során kizárólag az állami erdőrendezőségek szervezete maradt érintetlen. Magyar János az átszervezéssel egyidejűleg az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumának erdőtervezési osztályára kapott beosztást, főmérnöki rangban, és azzal a feladattal, hogy az állami erdőrendezőségeket irányítsa, munkájuk korszerűségét, szakszerűségét és hatékonyságát a maga teljes tudásának a latbavetésével mozdítsa elő.

Magyar János ezt a feladatát is teljesítette; 1949/50. telén elkészített 4 nyomtatványt: a területkimutatást, a részletes erdőleírást, a korosztály- és vágásérettségi táblázatot, s az általános fatermelési tervet, és ezekben a nyomtatványokban formába öntötte azt a részéről már korábban tisztán látott igazságot,

— hogy a szocialista erdőgazdálkodásban is a termelésnek van elsőbbsége az elosztáshoz, a forgalmazáshoz és a fogyasztáshoz képest;

— hogy hazánkban a fatermelést szükségszerűen mindenütt a bővített újratermelés formájában kell végeznünk;

— hogy az erdei földrészteteket, s különösen az erdőrészteteket minde-
nekelőtt a rajtuk, ill. velük elérendő elsődleges célunk alapján kell differenciál-
nunk, ill. integrálnunk, vagyis egyszóval: rendszereznünk;

— hogy a fatömeget minden erdőrésztetre nézve bruttó, vagyis lábonálló
összesfaként kell számbavenni;

— hogy minden erdőrésztetre külön-külön kell megtervezni a vágásérett-
ségi kort, az állományszerkezetet és az üzemmódot;

— hogy a hozadékszabályozást nem a korosztályviszonyok, hanem
vágásérettégi viszonyok alapulvételével kell megtervezni;

— hogy a hozadékszabályozásban a szükségletfedezés — tartamosság-
és gazdaságosság hármasság elvét, ill. követelményét egységesen kell érvényesíteni;

— hogy a 10 évre szóló erdőgazdasági üzemtervekben benne kell lennie
a végrehajtásukkal kapcsolatos ellenőrizhetőség minden feltételének, s

— hogy ezeknek a terveknek nem szabad annyira aprólékosoknak lenni-
ük, hogy a megvalósításukra hivatott szakemberek alkotókészsége tekintetében
gúzs-ként hassanak.

Külön megemlítem, hogy ezzel az új, szocialista erdőrendezéssel szak-
ágazatunk a kataszteri holdban történő területszámításról, ill. területkimuta-
tásról egycsapásra és hazánkban elsőként tért rá a hektáros területszámításra,
ill. területkimutatásra.

Az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumából Magyar János az
Erdészeti Tudományos Intézet igazgatói munkakörének a betöltésére kapott
megbízást 1952-ben. Mint igazgató, néhány elkerülhetetlenül szükséges sze-
mélycserét hajtott végre; néhány munkatársával egyetértésben az intézetben
önálló pártalapszervezet létrehozására kért és kapott engedélyt; újjáélesztette
a soproni és püspökladányi erdészeti kísérleti állomásokat, s ezenkívül szerve-
zett még négy újat. Fellendítette az intézetben különösen a nyárfakutatást és a
rendszeres kutatómunkák eredményeiről való igényes publikálást. Utólag sem
érdektelen tudni, hogy az intézethez tartozó gödöllői vadbiológiai telep állat-
állományának hasznosításával készültek Homoki Nagy István természet-
filmjei.

Az Erdészeti Tudományos Intézettől Magyar János 1954. március 15-én
megvált, — a Minisztertanács ugyanis kinevezte az Erdőmérnöki Főiskola
Erdőrendezéstani tanszékére egyetemi tanárnak. Egyetemi tanári minőségében
a tanszék oktatói, nevelői és kutatói feladatainak, és általában a tanszékvezetés-
sel járó kötelességeinek az ellátása mellett mindjárt segítségére volt a főiskola
akkori igazgatójának, dr. Haracsi Lajos professzornak az erdőmérnök-hallgatók
rosszul szakosított kiképzésének a felszámolásában, visszatérve az egységes
erdőmérnök-képzésre. Aztán kidolgozta a 9 szemeszteres kiképzésnek, majd
az országban elsőként a 10 szemeszteres kiképzésnek a tantervét és órarendjeit.

S amikor már éppen megindult a főiskolán a 10 szemeszteres kiképzésnek megfelelő oktató-nevelőmunka: az 1956-os ellenforradalom s az azt követő eszmei-politikai zűrzavar, az erdőmérnöki főiskoláról is sok oktatót és hallgatót nyugatra sodort, élükön az akkori igazgatóval és az egyik igazgatóhelyetttel. A másik igazgatóhelyettes, Magyar János azonban itthon maradt és átvette a főiskola vezetését, mégpedig olyan megingathatatlan határozottsággal, hogy november 10-én a főiskolán az itthon maradt oktatók kivétel nélkül megkezdték és folytatták tovább a hallgatók oktatását és nevelését, a már érvénybe léptetett tantervnek, ill. órarendnek megfelelően. Persze ez a munka nem ment olyan könnyen és olyan simán, mint amilyen könnyen és simán lehet erről 25 év távlatából beszélnünk, de a lényeg az, hogy ment, és minden hét elmúltával egyre jobban ment, aminek kedvező kisugárzó hatása volt, a város sőt az ország oktatási intézményei számára is.

Magyar János vezetése alatt már 1956 novemberében megkezdődött a főiskola nagyon elhanyagolt állapotú épületeinek a tatarozása, a botanikus kert dűledező kerítésének a helyreállítása, az eltömődött csatornarendszer kitisztítása, a vízvezeték-hálózat átalakítása, az egyetem épületeibe a gáz bevezetése, egy új telefonközpont létesítése, majd a központi fűtésre való áttérés, a botanikus kerti utak tartós burkolattal való bevonása, felkészülés az erdészeti felsőoktatás hazai megkezdésének 150 éves évfordulójával kapcsolatos ünnepek előkészítéséhez stb. stb.

Aligha érdektelen arra is visszaemlékezni, hogy Magyar János Sébor János professzorral együtt, 1956-ban tervezetet dolgozott ki az erdőmérnöki főiskolán mezőgazdasági építőmérnöki kar létesítésére. Ezt a tervezetet, ill. javaslatot azonban a Földművelésügyi Minisztérium nem tartotta időszerűnek, ill. megvalósítandónak. Márpedig az Erdőmérnöki Főiskola mint egykarú felsőoktatási intézmény, itt Sopronban, ebben az akkortájt eléggé elhagyott határ menti városkában, sorvadásra volt ítélve. Magyar János világosan felismerve ezt a körülményt, másfelől azt is világosan látva, hogy az erdőmérnök-hallgatók még a 10 féléves kiképzés eredményeként sem kaphatnak annyi faipari ismeretet, mint amennyi hazánkban a korszerű fafeldolgozáshoz elodázhatatlanul szükséges, az 1957—58. tanévben hozzáfogott csendben, de következetesen a Főiskola szervezetében az önálló faipari mérnöki kar életrehívásához, 22 faipari mérnök-hallgatónak a Főiskolára való felvételével. Persze az új kar épülésének előrehaladtával új tanszerekre is szükség volt. Elsőként a Faipari géptani tanszék létesítésére kért és kapott Magyar János engedélyt, azután az Erdészeti géptani tanszéknek és a Falemezgyártástani tanszéknek, majd a Mechanika tanszéknek és a Bútor- és épületasztalosipari tanszéknek az életrehívására. Az első hazai okleveles faipari mérnököket a Főiskola 1962 júniusában bocsátotta ki az életbe.

Nem hagyhatom említés nélkül, hogy 1958. szeptember 5-én Magyar János a 150 éves jubiláris ünnepségen elmondott megnyitó beszédében kifejezte

azt a meggyőződését is, hogy az Állatorvostudományi Főiskolának, a Kertészeti és Szőlészeti Főiskolának és az Erdőmérnöki Főiskolának meg kell kapnia nevében is a Kormánytól az Egyetem címet, ill. rangot. És ez be is következett 1962-ben ill. 1968-ban.

Magyar János az Erdőmérnöki Főiskolának egyetemi rangra történt emeltetésekor tudományos rektorhelyettesi kinevezést, ill. megbízatást kapott, s ezt a munkakörét 4 éven át látta el mind a szakmai főhatóságunk, mind pedig az Egyetem oktatóinak teljes megalégedésére. Mint az önálló Egyetem akkori első rektora ezt a tevékenységét itt és külön is szeretném megköszönni, valamint azt is, hogy a TMB felkérése alapján Somkuti Elemér professzornak és nekem ő volt szovjet aspirantúránk alatt a segítőkész hazai konzulensünk.

Magyar János az itt csupán vázlatosan és hiányosan felsorolt teljesítményei mellett a felszabadulás után igen érdemes pártmunkát is végzett, — pl. mint középfokú szeminárium vezető, és hosszúra nyúlva az ún. társadalmi munkájának az ismertetése hiszen évekig volt pl. a Hazafias Népfront Győr-Sopron megyei Bizottságának alelnöke is. Volt Magyar János az MTA Erdészeti Bizottságának több mint 10 éven át elnöke, volt az Agrártudományi Közlemények szerkesztő bizottságának tagja, a Tudományos Minősítő Bizottság Növénytermesztési Szakbizottságának tagja, 46 alkalommal volt a Tudományos Minősítő Bizottság által nyilvános vitára kiküldött bíráló bizottság elnöke, vagy opponens, vagy legalábbis szavazati jogú tag és még többféle tanácsnak is volt az évek során át tagja mind az Erdészeti Tudományos Intézetben, az Erdőmérnöki Főiskolán, ill. az Erdészeti és Faipari Egyetemen belül, és ezeken az intézményeken kívül is. Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1936 óta megszakitatlanul tagja.

Nem véletlen, hogy 1948-ban Kiváló Munkáért, 1955-ben Erdőgazdaság Kiváló Dolgozója és a Magyar Békemozgalom Aranyjelvénye, majd 1956-ban Munka Érdemrend, ebben az esztendőben pedig ugyancsak a Munka Érdemrend arany fokozata kitüntetésben részesült.

Külföldi tanulmányúton 1958-tól kezdve 1977-ig bezárólag 15 alkalommal járt: a Szovjetunióban és Romániában 1—1 alkalommal, a Német Demokratikus Köztársaságban, Lengyelországban és Jugoszláviában 2—2 alkalommal, Csehszlovákiában pedig 7 alkalommal, — 14-szer hivatalos kiküldetéssel, egyszer külföldi meghívásra, többnyire 10 napos, ill. kéthetes időtartamban, ahol szaktudásával, emberi magatartásával mindig méltóan képviselte hazánkat.

Mindezen a sokoldalú és mindig teljes embert kívánó munka kifejtésén kívül Magyar János erejéből még arra is teltett, hogy napjainkig összesen 176 rövidebb-hosszabb szaktudományt, cikket, bírálatot, könyvismertetést, lektori véleményt, kutatási beszámolót, megnyitó előadást, könyvrészletet, zárószót stb. írjon, és mindig mindenikben valami új és előremutató tudnivalót tegyen közzé, — az igazságra való törekvésével a maga egyéni érdekeit következetesen társadalmi munkák közérdeke alá rendelve.

Magyar János kutatómunkája felsőoktatási intézményünkben legfőképpen arra irányult, hogy felderítse számszerűen fafajaink, illetve fafajtáink országos viszonylatú termőhelyi szórásmezejét és olyan új dendrometriai mércéket szerkesszen, amelyet az eddigiekben sokoldalú hasznosításával kapcsolatban az élőfakészletünk számbavételéhez és tervszerű átalakításához mind az erdőrendezési, mind a nagyüzemi erdőgazdasági gyakorlatban egyaránt nélkülözhetetlenek. Kutatási módszereit maga dolgozta ki és közzé is tette. Módszereinek következetes alkalmazásával minden állomány alkotó fafajunknak és a legfontosabb kísérő fafajainknak meg is szerkesztette a dendrometriai alpmércéit — összesen 38 új, országos viszonylatú alpmércét. Kidolgozta az alpmércéknek többváltozós mércékké és fatermesztési normatívákká való továbbfejlesztését is. A nemes nyárasainkra, a bükköseinkre és az akácosainkra a többváltozós mércéket és a termesztési normatívákat időközben közzétette.

A Magyar János kidolgozta fatermesztési normatívák alkalmazásával a fatermesztő munkának az eddigieknél konkrétabb és célszerűbb tervezése, végrehajtása és ellenőrzése válik lehetővé, ez pedig szocialista erdő- és fagazdálkodásunk továbbfejlesztésére hat előnyösen. Külön megemlítem még Magyar Jánosnak azt a már 1963-ban országos viszonylatban megkezdett kísérletét, amely a nemes nyárasaink telepítésével kapcsolatban mind biológiai, mind ökonómiai tekintetben egyaránt előnyös technológia tisztázására irányul.

Ami végül Magyar János tudományos fokozatait illeti, tudnivaló, hogy a Tudományos Minősítő Bizottság az egyetemi doktori disszertációjában nyújtott teljesítménye és az utána kifejtett szakirodalmi tevékenysége alapján, 1952-ben odaítélte számára a mezőgazdasági tudományok (erdészet) kandidátusa fokozatot, külön disszertáció írása nélkül. Disszertáció írásával, ill. benyújtásával és tételeinek nyilvános vitán való megvédésével 1954-ben nyerte el a mezőgazdasági tudományok (erdészet) doktora fokozatot. A Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává 1967-ben választotta meg.

Magyar János 1972 óta tagja, ill. alelnöke az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottságnak, s azóta egyszersmind elnöke az Erdészeti Szakbizottságnak.

Kedves Vendégeink!

Kedves Oktatótársaim!

Végezetül mindannyiunk nevében meleg szeretettel köszöntöm Magyar János akadémikust. Megköszönöm az alkotó évtizedek kitartó áldozatkész munkájának az erdészet, a népgazdaság és az egész társadalomban számára értékes gyümölcsöket adó munkáját. Amikor a további eredményes működéshez kívánok jó erőt és egészséget, kérem is Magyar János professzort, legyen segítségünkre Egyetemünk oktató, kutató és nevelőtevékenysége színvonalának emelésében, a szocialista erdész-, szakemberképzés ügyének sikerre vitelében.